

«ΟΤΑΝ Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΘΕΛΕΙ»

Ο ΝΕΟΣ θιάσος Έλληνικής Κωμωδίας ανέβασε στο θέατρο «Φλόριντα» το «Όταν η γυναίκα θέλει», κωμωδία του Γ. Όλυμπιου, που είναι επί πλέον θιασάρχης και πρωταγωνιστής του έργου, με σκηνικά Τ. Ζωγράφου και μουσική Στ. Καμενίδη.

ΕΙΝΑΙ γνωστό από την καθημερινή ζωή πως ανάμεσα στον άντρα και την γυναίκα, η τελευταία είναι η περισσότερη εγωκεντρική και ικανή να κάνει τα πάντα για να πετύχει το σκοπό της, ένα σκοπό που τις πιά πολλές φορές τον κατευθύνει μόνο ο ωφελιμισμός και κατά τρόπον αδιάτακτο, όπως η πρόσφατη υπόθεση του σκανδαλού Κήλερ και η ακόμα πιο πρόσφατη της νεαρής γραμματέως του πρωθυπουργού της Αυστραλίας που για λόγους προσωπικούς της κατώρθωσε να προκαλέσει την δυσμένεια του προϊστάμενου της προς τον ύπουρο δό της Αεροπορίας και να εξαναγκάσει τον τελευταίο σε παραι-

τηση. 'Ισχύει λοιπόν κι' εδώ, όπως και σε πολλά άλλα της καθημερινής ζωής, ο τίτλος «Όταν η γυναίκα θέλει». Η πιο συνηθισμένη από τις περιπτώσεις των επιδιώξεων της είναι ο «γάμος», ιδιαίτερα για τις περιπτώσεις όπου ο γάμος απαλλάσσει την γυναίκα από κάθε έγνοια, φροντίδα, ευθύνη, εργασία και με πρόθεση ισοδία.

Κάτι τέτοιο κατορθώνει και η ηρωίδα του έργου. Και η επιτυχία της είναι περισσότερο αξιόλογη επειδή έρχεται αντιμέτωπη μ' ένα πιαστή μπόυ, που έχει έμβλημα του να κατακτά κάθε γυναίκα που του άρεσει και να μη παντρεύεται καμιά. 'Από την άποψη αυτή, ο συγγραφέας δίνει μια μαστορική εξέλιξη στο θέμα του και φθάνει στο αποτέλεσμα που επιδιώκει.

ΑΛΛΑ στο σημείωμα του προγράμματος ο συγγραφέας θέλει να επεκταθεί και σε σχόλια, που συνήθως αποφεύγουν οι συγγραφείς, και λέει για την πρωταγωνιστριά του: «'Αγνη και σεμνή θέλει να εργασθεί τιμια... Μά εδώ τα πράγματα διαφέρουν... αντιμετωπίζει μια πα-

Του
κ. "Αγγελου Δόξα

γίδα σαν Ριφιφι». 'Ασφαλώς τα πράγματα διαφέρουν. Γιατί δεν μπορεί να εξακολουθήσει να ισχυρίζεται ότι είναι αγνή και σεμνή, όταν η ίδια υιοθετεί τα τεχνάσματα του Ριφιφι για να εξαναγκάσει τον προϊστάμενό της σε γάμο. Βέβαια, αυτό δεν θα το μνημονεύαμε καθόλου, γιατί σ' ένα έργο έξισου υπάρχουν οι αγνοί και οι κατεργαρέοι και άλλοι, αν ο συγγραφέας δεν επεκτεινόταν στο να χαρακτηρίσει την ηρωίδα του πέρα από την τακτική της. 'Αλλά κι' αυτό ακόμα δεν θα υπογραμμίζοταν κατά τρόπο αντιφατικό, αν ο σκηνοθέτης επέδωκε μια έρμηνεια σύμφωνα με την άποψη του συγγραφέα.

ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ δεν αναφέρεται στο πρόγραμμα κι' έτσι ο υπεύθυνος δεν είναι επώνυμος. 'Ωστόσο η έρμηνεια των πρωταγωνιστικών

ρόλων, τόσο της Λένας όσο και του Πέτρου, είναι διάφορη του έργου. Αύθαδης και φωνακλού αντί αγνή και σεμνή, παρουσιάζεται η Λένα, και με αδικαιολόγητες μεταπτώσεις και αδυναμίες ο Πέτρος, που ωστόσο ο συγγραφέας τον θέλει «σκληρό καρύδι». Κι' όμως, οι δυο ήθοιοι που αποδίδουν τους ρόλους αυτούς, η Πόπη Λάζου και ο Γιάννης Κωστής, έχουν πολλές ικανότητες και θα μπορούσαν ν' αποδώσουν άψογα κάτω από μια κατάλληλη σκηνοθετική έρμηνεια. 'Αντιθέτως, αδιάστα φυσικός ο Γ. Όλύμπιος (Κλέων) και χαρακτηριστικά τυπολογημένος ο Γρ. Μασάλας (Μεμάς).

Πολύ καλοί σε δεύτερους ρόλους ή Σοφία Όλυμπιου (Μάγδα), η Εύα Φρυδάκη (Λίλιαν) και η Σιμόνη Ξυνοπούλου (Κική), που δείχνει νάχη δυνατότητες για μεγαλύτερους ρόλους, ύστερα από μια κατάλληλη προεργασία.

Καλαίσθητο και με ζεστή ατμόσφαιρα το σκηνικό του γραφείου, έν αντιθέσει προς την κακόνουστη κρεβατοκάμαρα.